

РЕШЕНИЕ

№ 5035

гр. София, 22.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 29.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **2198** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 118, ал. 2 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на Л. П. П., чрез адв. Х. и адв. Ц., срещу Решение № 1040-21-91/02.02.2022г. на Директора на Териториално поделение (ТП) на НОИ С.-град, с което е потвърдено Разпореждане № РВ-3-21-01046738/14.12.2021 г. на за Ръководител на контрол по разходите на ДОО в ТП на НОИ- С..

Релевира се, че обжалваният акт е неоснователен, незаконосъобразен, постановен в противоречие с материалния закон и в несъответствие с целта на закона. Твърди се, че констатацията на административния орган за липса на дейност на дружеството е неправилна. Заявява, че проверката на [фирма] от компетентните органи не доказала липса на стопанска дейност, респективно трудова дейност извършвана от него към това дружество, тъй като и към настоящия момент имал трудови правоотношения и осъществявал трудова дейност в същата фирма, в автосервиз на адрес- [населено място], [улица], Табела „Б. 5“/ [фирма]. Моли съда да отмени Решение №1040-21-91/02.02.2022 г. на директора на ТП на НОИ- С. град като неправилно, незаконосъобразно и несправедливо, тъй като добросъвестно получавал сумите за обезщетение, поради хирургическа интервенция, доказана с представените в срок пред работодателя болнични листове.

В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован, чрез процесуален представител поддържа жалбата. Моли съда да отмени обжалвания акт, тъй като е

постановен при абсолютно неперфектна преценка на посочените некоректно данни и непрецизиране на представени доказателства във връзка с направените възражения. Претендира разноси. По делото са постъпили писмени бележки, в които се поддържа жалбата с искане решението на НОИ да бъде отменено.

Ответникът – Директорът на ТП на НОИ- С. град, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна и моли съда да потвърди оспорвания акт. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Излага подробни аргументи в писмено становище.

Административен съд – София град, като прецени процесуалните предпоставки за допустимост, взе предвид становищата на страните и на основание чл. 168, ал. 1 от АПК въз основа на събраните по делото доказателства провери законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл. 146 от АПК, намери следното от фактическа страна:

През 2019 г. и 2020 г. в ТП на НОИ- С. град от [фирма], ЕИК[ЕИК] за Л. П. П., ЕГН [ЕГН] в ТП на НОИ - С. град са представени Удостоверения приложение № 9 (към чл. 8, ал. 1 от Наредба за паричните обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване (НПОПДОО), с данни относно правото на парично обезщетение по болнични листове с №Е20196689508 изд. от 04.03.2019 г. до 15.03.2019 г. вкл., №Е20196700368, №Е20196056749, №Е20197400629, №Е20197400727, №Е20197400847, №Е20197400958 изд. от 19.03.2019 г. до 14.09.2019 г. вкл., №Е20198632085, №Е20198632098 изд. от 06.02.2020 г. до 19.02.2020 г. вкл., №Е20198632175 изд. от 30.03.2020 г. до 10.04.2020 г. вкл., №Е20200541291, №Е20201098866, №Е20201098939, №Е20201099031 изд. от 21.04.2020 г. до 25.08.2020 г. вкл., №Е20202327403 и №Е20202327404 изд. от 25.09.2020 г. до 23.11.2020 г. вкл.

В Регистъра на осигурените лица (Р.) от името на [фирма] са били подадени и данни по чл. 5, ал. 4 от КСО с отразени дни в болнични за посочените периоди, като за осигурено лице. По делото не се спори, че по така издадените болнични листове и въз основа на тези данни по реда на НПОПДОО на Л. П. П. е изплатено парично обезщетение за временна неработоспособност за 261 работни дни в размер на 15 659,06 лв.

Със Заповед № ЗР-5-21-00844055/20.11.2020 г. и Заповед № ЗР-5-21-00920733/14.05.2021 г., на основание чл.107 КСО и чл.29, ал.1 от Инструкцията за реда и начина за осъществяване на контролно- ревизионна дейност от контролните органи на ТП на НОИ, е възложена проверка по разходите на ДОО на [фирма]- С. от Контролен орган на ТП на НОИ.

На основание чл. 108, ал. 1, т. 1 от КСО, контролните органи на НОИ извършили последващ контрол относно изплатените парични обезщетения, при който са установени нови факти и обстоятелства относно осигурителя „Ем Ви Сервиз” Е., които са от съществено значение за правото на паричното обезщетение за временна неработоспособност на жалбоподателя.

Контролът по разходите на ДОО на осигурителя [фирма], ЕИК[ЕИК] е осъществен с извършване на проверка, приключила с издаване на Констативен протокол № КВ-5-21-977590/12.08.2021 г. на контролния орган, в който са обективирани установените факти и обстоятелства, както следва:

В Търговския регистър на 13.09.2018 г. е вписано дружество [фирма], ЕИК-[ЕИК], с едноличен собственик на капитала и управител Г. Н. Светонеделский, седалище и адрес на управление- [населено място], ул.“Г. Д. - 3.“ №1.

По данни от регистъра на трудовите договори, от [фирма] е подадено уведомление за сключен с жалбоподателя безсрочен трудов договор на 12.02.2019 г., на длъжност “автомонтьор”.

С цел установяване на извършвана стопанска дейност от дружеството, е изисквана информация от ТД на НАП- С., включително за наличие на търговски обекти, регистрирани фискални устройства и отчетени обороти, подадени годишни данъчни декларации и годишни финансови отчети.

В отговор, контролният орган на НОИ е уведомен, че ГДД по чл. 92 от ЗКПО за 2018 г. не е подавана, подадена е такава за 2019 г. с отчетени приходи в размер на 182 065.00 лв. и разходи в размер на 307 336,76 лв.; Дружеството няма регистрирани фискални устройства и обороти от тях, няма деклариращи търговски обекти. Информацията по чл. 5, ал. 4 от КСО е подавана по електронен път от И. К. П., чрез квалифициран електронен подпис (КЕП). Има данни за образувано изпълнително дело с №[ЕИК]/2019 г. Издаден е Ревизионен акт №Р-22220219004204-091-001/11.06.2020 г. за периода от 01.04.2019 г. до 31.05.2019 г. и прилежащ към него Ревизионен доклад № Р-22220219004204- 092-001/22.04.2020 г., видно от които органа по приходите не е установил достъп до счетоводна отчетност за регистрираните и възникнали стопански операции или възникнали събития на [фирма]. Задълженото лице не е представило документи, удостоверяващи стопанисвани от него обекти, складови бази, магазини, търговски площи и други през ревизионния период (01.04.2019 г. - 31.05.2019 г.). От извършената проверка и събрани доказателства не е установен обект, на който реално да е извършвана трудова дейност от лицата, за които са подавани данни по реда на чл. 5, ал. 4 от КСО. чрез [фирма].

Изпратено е запитване до ИА “Главна инспекция по труда“ - [населено място] с искане за уточняване на трудовата дейност от лицата, за които са подавани уведомления по чл. 62, ал. 5 от КТ.

В отговор вх. № Ц1043-21-663#4/06.01.2021 г. от Изпълнителна агенция “Главна инспекция по труда” С. контролният орган на НОИ е уведомен, че към момента липсва информация за обекти, стопанисвани от дружеството. Посетен е адреса по седалище на дружеството, изпратени са призовки до постоянния и настоящ адрес на управителя, но контакт не е осъществен.

От страна на контролните органи при ТП на НОИ - С. град са отправени искания за събиране на сведения и пояснения по реда на чл. 44- 46 от АПК от наетите по трудови правоотношения лица в проверяваното дружество (в т. ч. и до Л. П.), с цел изясняването на факти и обстоятелствата, свързани с възникването на осигуряване по смисъла на чл. 10, ал. 1 от КСО и § 1, т. 3 от ДР на КСО.

В еднотипни отговори на ел. поща от П. М., Л. П., са дадени кратки сведения, че са работили в дружеството на трудов договор, полагали са труд в автосервиз в [населено място]- стопански двор, получавали са си възнагражденията всеки месец в брой от управителя Светонеделский.

На 05.04.2021 г. контролните органи посетили бившия стопански двор на ул. Д., [населено място], където по данни от лица намирали се на адреса нямали сведения за [фирма].

Потърсено е съдействие от Столична Дирекция на Вътрешните работи за осъществяване на контакт с управителя на [фирма] - Г. Н. Светонеделский.

На 25.06.2021 г. в Дом за стари хора “Дълголетие“, кв. Дървеница от контролните органи на ТП на НОИ С. град е осъществен контакт с Г. Светонеделский, като

лицето собственооръчно е написало декларация, че не разполага с каквито и да било документи на [фирма], няма печат, не е наемал лица, не е подавал данни за тях към НАП и НОИ от името на дружеството, не знае дружеството да извършва дейност. Дружеството придобил от П., с когото не поддържал връзка. Сведението е снето в присъствието на свидетели, удостоверено с подписите им.

С оглед резултатите от извършената проверка на [фирма], обективирани в Констативен протокол №КВ-5-21-00977590/12.08.2021 г., и липсата на доказателства за извършвана стопанска дейност от дружеството, респ. трудова дейност от лицата, за които има подадени данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, контролните органи приели, че за назначените лица в това дружество не е изпълнен състава на чл. 10 от КСО и §1, т. 3 от ДР на КСО и те не са осигурени лица, поради което и за тези лица осигурителните вноски не са дължими от [фирма].

Предвид гореизложеното, на дружество [фирма], ЕИК[ЕИК], на основание чл. 108, ал. 1, т. 3 от КСО са издадени Задължителни предписания №ЗД-1-21-00977601/12.08.2021 г. за заличаване на подадените данни за осигурителен стаж и осигурителен доход в регистъра на осигурените лица, в т.ч. и за Л. П. П., ЕГН [ЕГН] за периода от 13.02.2019 г. до 30.04.2021 г.

С оглед неизпълнението им в указания срок са предприети действия за служебно заличаване по реда на чл. чл. 4, ал. 10, т. 4 от Наредба Н-13 от 17.12.2019 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, като неправомерно подадените данни по чл. 5, ал. 4 от КСО са заличени.

С Разпореждане №РВ-3-21-01046738/14.12.2021 г. на длъжностното лице по реда на чл. 114, ал. 3 от КСО при ТП на НОИ - С. град, е разпоредено Л. П. да възстанови добросъвестно полученото парично обезщетение поради общо заболяване за периода 04.03.2019 г. до 23.11.2020 г. в размер на 15 659.06 лева- главница.

Разпореждането е обжалвано по административен ред и с обжалваното в настоящото производство Решение № 1040-21-91/02.02.2022 г. на директора на Териториално поделение (ТП) на НОИ- С. град, е потвърдено Разпореждане №РВ-3-21-01046738/14.12.2021 г. на за Ръководител на контрол по разходите на ДОО в ТП на НОИ- С. град.

По делото е приета административната преписка.

Разпитаният в качеството на свидетел Г. В. Г. твърди, че познава жалбоподателя от 2005 г., а от 2016 г. започнали да работят в „Б. 5“, с управител и собственик А. Г., с когото имал подписан трудов договор. След това разбрали от техен колега във връзка с кредит, че А. Г. ги е преназначил през 2019 г. в друга фирма, но не подписали документ. Трудовите възнаграждения ги получавали от А. Г. на ръка, като се разписвали на една тетрадка, без да получат документ. Свидетелят заявява, че работил като ръководител на този сервиз, а жалбоподателят бил механик на товарни автомобили и Л. П. продължавал да работи там, като излизал в болничен, тъй като два пъти му оперирали коляното. Сочил, че местоработата им е в [населено място], [улица], бивш стопански двор. Свидетелят отрича да е познавал лице на име Г. Н. Светлонеделски. Фирмата се казвала „Б. 5“, а бил преназначен в [фирма].

Свидетелят П. Р. М. сочи, че познавал жалбоподателя от 1989 г. от фирма „С.“ и от 2016 г. започнали в „Б. ауто“, като сключили трудов договор с това дружество, с управител А. Г.. Сервизът си сменил наименованието на „Б. сервиз“, иначе местоработата била същата- в [населено място], [улица]- автосервиз. Не получавал

документ за получената сума. М. твърди, че „жалбоподателят не е прекъсвал трудовия си договор, освен като беше в болничен за операция. Ако не се лъжа това се случи през 2020 г.“. Свидетелят заявява, че не знаел дали е работил във фирма [фирма], не познавал Г. Н. Светлонеделский и не е давал обяснения пред административния орган. При предявяване на разпечатка от имейл потвърждава, че адресът е негов, но не помни дали е изпращал такова писмо, както и не помни дали е получавал писмо от НОИ.

От правна страна:

По допустимостта:

Жалбата е подадена от лице по чл. 147, ал. 1 от АПК, за което оспореният административен акт създава задължения, при спазване на срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, във вр. с чл. 118, ал. 1 от КСО, срещу подлежащо на съдебен контрол на основание чл. 118, ал. 1 от КСО решение на Директора на ТП на НОИ–С. град, поради което е процесуално допустима.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган. При издаването му е спазена предвидената в закона форма, съобразно изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК. Потвърденото разпореждане е издадено от ръководител на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ –С. град, издадено въз основа на извършения последващ контрол по разходите по ДОО. Обжалвано е по административен ред и е потвърдено с оспореното решение. В него са посочени последователно извършените действия, изложени са фактически и правни изводи. Формулиран е ясен диспозитив. Съдържа информация за реда, срока и органа, пред който подлежи на обжалване. В мотивите на акта се съдържат фактическите и правни основания за постановяването му, а в разпоредителната част волеизявлението на органа. В производството по административен контрол за законосъобразност не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, представляващи основание за отмяната му. Въз основа на изложеното не се откриват отменителни основания по чл. 146, т. 1, т. 2 и т. 3 от АПК.

Относно спазване на материалноправните разпоредби и целта на закона:

Съгласно чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежат на възстановяване от осигурените лица с изключение на следните случаи, в които възстановяването на сумите е без лихва до изтичането на срока за доброволно изпълнение: когато след изплащането им са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане.

Съгласно разпоредбата на чл. 40, ал. 1 от КСО осигурените лица за общо заболяване и майчинство имат право на парично обезщетение вместо възнаграждение за времето на отпуск поради временна неработоспособност и при трудоустрояване, ако имат най-малко 6 месеца осигурителен стаж като осигурени за този риск.

Отпускането и изчисляването на паричните обезщетения за временна неработоспособност, трудоустрояване, бременност и раждане и за отглеждане на малко дете и помощите от държавното обществено осигуряване се извършват въз основа на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО и чл. 33, ал. 5, т. 12 от КСО, регистрите на НАП, както и на данните, декларирани от осигурителя в подадените удостоверения-приложение № 9 към всеки от болничните листове, относно осигурителния статус на лицето към настъпване на осигурителния риск, при условия и по ред, определени с акт на Министерския съвет (чл. 54к от КСО) - Наредбата за

паричните обезщетение и помощи от ДОО (НПОПДОО).

Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ.

Легална дефиниция за понятието "осигурено лице" е дадена в § 1, ал. 1, т. 3 от КСО (бр. 98 от 2016 г., в сила от 01.01.2017 г.), според която "осигурено лице" е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1 и за което са внесени или дължими осигурителни вноски; осигуряването на лицето, което е започнало трудова дейност съгласно чл. 10, продължава и през периодите по чл. 9, ал. 2, т. 1-3 и 5 от КСО. Върховният административен съд многократно е постановявал, че от съдържанието на цитираното определение за осигурено лице следва, че едно от условията, на които е необходимо да отговаря лицето, за да се счита за осигурено, е да извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 от КСО (в този смисъл са решение № 314/2016 г. по а. д. № 3171/2015 г. на ВАС, решение № 211/2016 г. по а. д. № 3681/2015 г. на ВАС, решение № 292/11.01.2017 г. по а. д. № 14312/2015 г. на ВАС, решение № 220/2014 г. по а. д. № 12497/2013 г. на ВАС и други). Следователно наличието на трудов договор само по себе си не е достатъчно, за да възникне осигурително правоотношение с произтичащите от него права на обезщетение, тъй като липсва идентичност между трудовото и осигурителното правоотношение. Наличието на трудово правоотношение обикновено води до възникване на осигурително правоотношение, но не винаги. Изискването на законовата разпоредба на КСО, съдържаща определението за "осигурено лице", е лицето да упражнява трудова дейност при осигурителя. Следователно лицето трябва да има сключен трудов договор и валидно възникнало трудово правоотношение, но и реално да осъществява трудова дейност в рамките на точно това правоотношение. В този смисъл е напр. и решение № 4901 от 27.04.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6817/2019 г. Доказателствената тежест за установяване на реално положение труд е на самото лице /Решение № 2524 от 18.02.2020 г. на ВАС по адм. д. № 12220/2019 г./.

По делото не се спори, че на Л. П. е изплатено парично обезщетение поради общо заболяване за периода от 04.03.2019 г. до 23.11.2020 г. в общ размер на 15 659.06 лева.

Във връзка с извършен последващ контрол от контролните органи на ТП на НОИ- С. град по повод подадените данни по реда на чл.5, ал.4 от КСО установили множество фирми- осигурители, подавали уведомления по

чл.62, ал.5 от КТ за сключени трудови правоотношения и данни по чл.5, ал.4 от КСО за осигурени при тях лица върху максимален осигурителен доход, без да са внесени дължимите осигурителни вноски и без да са налице данни за осъществявана от тях стопанска дейност, което е довело до неоснователно изплащане за парични обезщетения, с което са нанесени щети на фондовете на държавното обществено осигуряване. Сред тези фирми е [фирма], като от дружеството са подавани данни по реда на чл.5, ал.4, т.1 от КСО за Л. П.. Установено е, че за дружеството [фирма], с управител Г. Светонеделски ГДД по чл. 92 от ЗКПО за 2018 г. не е подавана, подадена е такава за 2019 г. с отчетени приходи в размер на 182 065.00 лв. и разходи в размер на 307 336,76 лв., дружеството нямало регистрирани фискални устройства и обороти от тях, както и нямало декларирани търговски обекти. Информацията по чл. 5, ал. 4 от КСО е подавана по електронен път от И. К. П., чрез квалифициран електронен подпис (КЕП). Има данни за образувано изпълнително дело с №[ЕИК]/2019 г., издаден Ревизионен акт №Р-22220219004204-091-001/11.06.2020 г. за периода от 01.04.2019 г. до 31.05.2019 г., не е установен обект, на който реално да е извършвана трудова дейност от лицата, за които са подавани данни по реда на чл. 5. ал. 4 от КСО чрез [фирма].

Последващият контрол по разходите на ДОО по реда на чл.108 от КСО касае спазването от осигурителите на нормативните актове по ДОО във връзка с дейността, възложена на НОИ, включително коректността на подаваните от осигурителя данни в Регистъра на осигурените лица, въз основа на които се отпускат и изчисляват паричните обезщетения. Всички документи във връзка с извършване на дейност от осигурителя, възникването на трудово правоотношение, респ. на осигурително правоотношение, начисляване и изплащане на трудови възнаграждения, подаване на данни по чл.5, ал.4 от КСО, следва да се съхраняват от осигурителя в качеството му на такъв и във връзка с извършването на проверки от компетентните органи на НАП, НОИ и ИА ГИТ с оглед възложените им от закона правомощия. Работниците и служителите, назначени по трудов договор не разполагат с документите, от които да се установи цялостната дейност на осигурителя по отношение на упражняваната търговска/стопанска дейност и осъществяването на общественото осигуряване на назначените по трудов договор лица. В тази връзка, при извършване на проверка по разходите на ДОО на осигурителя, страна в производството е само проверявания осигурител, и само той може да бъде адресат на административния акт (задължителни предписания), издаден в резултат на проверката по разходите на ДОО, а

жалбоподателят не е страна в производството по чл.108, ал.1, т.1 от КСО и за контролния орган не е било налице задължение да го уведоми и да изиска представяне на обяснения и доказателства. Именно в тази връзка и при изпълнение на предоставената им законова възможност, контролните органи на НОИ са извършили и последващ контрол относно изплатените парични обезщетения, при които са установени нови факти и обстоятелства относно осигурителя [фирма], които са от съществено значение за правото на паричното обезщетение за временна неработоспособност на жалбоподателката.

Следва да се има предвид, че Констативен протокол №КВ-5-21-00977590/12.08.2021 г. за извършена проверка на по разходите на ДОО на [фирма], на основание чл.108, ал.1 от КСО е официален документ, който е издаден по установения ред и форма от длъжностно лице в кръга на възложената му функция и компетентност. От тук следва и логичният извод, че представения писмен документ се цени като писмено доказателство.

Въз основа на Задължителни предписания №ЗД-1-21-00977601/12.08.2021 г. за заличаване на подадените данни за осигурителен стаж и осигурителен доход в регистъра на осигурените лица, служебно са заличени данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, подадени от името на [фирма], за периода 13.02.2019 г. до 30.04.2021, в т.ч. и за Л. П.. При това положение осигурителните вноски не са били дължими и съответно Л. П. не е бил осигурено лице по см. на §1, ал.1, т.3 от ДР на КСО по правоотношението си с това дружество.

Установените по делото фактически положения водят до несъмнен извод за липсата на осъществяване на търговска дейност от дружеството-работодател, от което следва, че няма как жалбоподателят реално да е упражнявал трудова дейност в същото дружество, респективно за него не са били дължими осигурителни вноски, които условия са сред основните елементи от фактически състав за определяне на правото на парично обезщетение по чл.40, ал.1 от КСО.

Следва да се отбележат констатираните противоречия в свидетелските показания на Г. Г. и П. М. с изпратеното писмо по имейл от М. и декларирания данни на Светонеделский. При осъществен контакт на контролните органи на ТП на НОИ – С. град със Светонеделский в Дом за стари хора “Дълголетие“, кв. Дървеница същият собственооръчно е написал декларация, че не разполага с каквито и да било документи на [фирма], няма печат, не е наемал лица, не е подавал данни за тях към НАП и НОИ от името на дружеството, не знае дружеството да извършва дейност. Същевременно свидетелят Г. В. Г. сочи, че са работили заедно с

жалбоподателя от 2016 г., назовавайки поименно дружествата-първоначално в „Б. 5“, след това в [фирма], без изобщо да споменава в показанията си [фирма] и отрича познанство със Светонеделский. И е категоричен, че работодател им е бил А. Г.. Показанията на св. М. са аналогични, по отношение на управител А. Г., но той сочи, че със жалбоподателя работили в „Б. ауто“ и не знае да е работил в [фирма], а в изпратен имейл по повод задължителни предписания е посочил, че във връзка с трудовата му заетост именно в [фирма], като автомонтър в сервиз за камиони, с работното място в [населено място], в бивш стопански двор, получавал трудовото си възнаграждение от управителя г-н Светонеделский. Предвид това не се доказва тезата на жалбоподателя, че реално е полагал труд в [фирма], съгласно сключения трудов договор. Изложеното до тук налага извод, че Л. П. П. не е изпълнявал трудови функции по трудово правоотношение при [фирма], и съответно не е бил осигурено лице по смисъла на §1, ал.1, т.3 от ДР на КСО към настъпване на временната неработоспособност през този период, респективно недължимо му е изплатено парично обезщетение, което следва да възстанови на основание чл.114. ал.2, т.2 от КСО.

По изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че оспореният акт е постановен от компетентен орган, в предписаната от закона форма и при съответствие с действащите материалноправни разпоредби и целта на закона, поради което жалбата да се отхвърли като неоснователна.

При този изход от спора ответната страна има право на разноски. Същите са поискани своевременно от участвалия по делото процесуален представител. На основание чл. 143, ал. 4 от АПК в полза на ответника следва да се присъдят съдебни разноски за юрисконсултско възнаграждение. Същите се определят по реда на чл.24 от Наредбата за правна помощ и се присъждат в размер на 100.00 лв.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Л. П. П. срещу Решение № 1040-21-91/02.02.2022г. на Директора на Териториално поделение (ТП) на НОИ С.- град, с което е потвърдено Разпореждане № РВ-3-21-01046738/14.12.2021 г. на Ръководител на контрол по разходите на ДОО в ТП на НОИ- С..

ОСЪЖДА Л. П. П., ЕГН- [ЕГН], да заплати на Териториално поделение

НОИ– С. град съдебни разноски в размер на 100 (сто) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 14– дневен срок от получаването му пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: